

BUGADA AL POU. Juny 2019

PER QUINTÀ•TORRA CORDONS
Leandre Fusté presenta memòries

El dia de Sant Jordi, l'amic Leandre Fusté, sardanista de soca-rel, a qui vam tenir l'honor de lliurar el guardó de "manresà més manresà" l'any 2011 va presentar el seu llibre de memòries "Fent recompte de moments, sentiments i afanys... d'una vida" a can Trinxeria, de Cassà de la Selva. Fusté, cassanenc de naixement, va compartir amb la cinquantena d'assistents a l'acte els seus records, especialment els de la seva infància i joventut a la vila. Àngels Fusté, curadora de l'obra -i filla especialista en comunicació i actes públics- va acompanyar-lo i va donar detalls de com s'havia gestat aquesta edició des que l'autor havia començat a posar per escrit les seves vivències vint anys enrere. L'obra ha comptat amb la direcció editorial d'Ignasi Torras i el disseny gràfic de l'Estudi Mestres. El Leandre no ha perdut mai el contacte amb la vila de naixença, però a Manresa hi ha fet molta feina.

Nens 'adoctrinats'

Quan d'infants se'ns acostuma a "mamar" certes manifestacions quotidianes, el més probable és que ens acabem arrelant a unes tradicions i a una manera de ser i de pensar. Ens ho demostra la instantània que ens fa arribar un lector assidu a la interpretació del "Cant dels Ocells", que es fa cada dia a les set del vespre als porxos de l'Ajuntament de Manresa reivindicant l'alliberament dels presos polítics. Una acció del col·lectiu Música per la Llibertat, del qual Marta Torra és una de les ànimes. No hi ha res a amagar, la mainada participa, amb naturalitat, de la reivindicació i hi col·labora com pot. Això sí, abans de publicar la foto hem demanat permís als pares dels nens "adoctrinats".

Tallen molt arran

Al cap d'una anys d'"adoctrinament", el que pot passar és que hi hagi opinions polítiques contraposades i les idees, tot i que sovint siguin força coincidents, s'acaben defensant amb vehemència més per part d'uns que dels altres. A escassos metres d'on es va fer la fotografia de les criatures, a la mateixa plaça Major, hi ha el local d'Esquerra Republicana a Manresa, la força política -per poc!- més votada a les municipals i responsable de la regidoria de Serveis Socials en l'últim mandat. Poc abans del dia de les eleccions, el col·lectiu Arran va penjar la pancarta que veieu a la imatge al pis de sobre de la seu republicana denunciant els desnonaments setmanals a la ciutat, en clara al·lusió -tres fletxes ho indiquen- als "veïns". La mala llet és considerable. Tot sigui perquè flueixin més les relacions entre la CUP i ERC si finalment Junts per Manresa es desmarca de la llista encapçalada per Marc Aloy.

Drets infinits

No deixo el regidor -i potser futur alcalde- de banda perquè les obres de la Baixada dels Drets han aconseguit superar, amb escreix, la precampanya, la campanya i la postcampanya electorals. Mira que en aquest coi de ciutat costa que s'acabin d'enllestir les obres! La prova més flagrant que la cosa no va ni molt menys a l'hora és el cartell que hi ha col·locat al capdavant de la baixada, just a la façana de l'edifici ensorrat, on diu que la intervenció s'havia d'acabar la tardor de 2018. Ara només cal veure si la intervenció acaba fent peça al veïnat, perquè, en el fons, d'alcaldes i alcaldesses, a Manresa, n'hi ha tants com jubilats venerables especialistes a comentar les obres.

El Pou a Canal Taronja

L'endemà de les eleccions, el dilluns 27 de maig, Pilar Goñi, guanyadora de l'últim Oleguer Bisbal a la "manresana més manresana", va convidar Jaume Puig i Carles Claret a la tertúlia que, de dilluns a divendres, condueix a Canal Taronja i a Ràdio Manresa. Tot i que el tema del dia eren els resultats electorals i l'ajustada victòria d'Esquerra a Manresa, tant el president de l'Associació Cultural editora del **Pou** com el cap de redacció, que es va definir com un "llengut" i "hater" que no es casa amb ningú, van poder parlar a bastament del naixement, amb voluntat independent, de la publicació fa 32 anys i de la intenció de seguir tocant el botet tants anys com el cos ho aguanti. Entre Claret i Goñi, per cert, va quedar pendent la posada en marxa d'un Sálvame Deluxe a la manresana que, de ben segur, no deixaria ningú indiferent.

El bisbe Badia

La indústria tèxtil de Callús va ser un dels puntals del poble al llarg dels segles XIX i XX, les fàbriques del municipi es van especialitzar en la filatura, un procés que transformava en fil el cotó, després el fil ja era a punt per convertir-se en teixits que, normalment, es produïen a les colònies tèxtils del Llobregat. Les dones que treballaven en aquesta indústria, les filadores, són el punt de partida de la primera Fira de les Filadores que es va celebrar a Callús el 5 de maig, un esdeveniment que ha retornat el poble a l'any 1900 a través de l'ambientació de les parades situades a la carretera de Cardona i de les accions teatrals representades per la gent del poble. L'alcalde de Callús, reelegit per majoria, Joan Badia -membre distingit també de la junta de l'Associació Cultural El Pou de la Gallina-va participar de la teatralització encarnant Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, tot i que algú m'ha dit que l'hàbit que duia més aviat corresponia a un cardenal! Un cas de megalomania de manual.

Joan Vilamala exposa a Terrassa

Com aquell qui no vol la cosa, l'aucaire Joan Vilamala -un altre destacat membre de la junta del Pou-va fent difusió de la seva obra arreu del territori. I s'ho passa d'allò més bé. Té tan material editat que ara, fins i tot, pot presentar-lo en forma d'exposició. Així, del 13 de juny al 14 de juliol, exposarà les seves auques i d'altres al Centre Cultural de Terrassa, en plena Rambla d'Egara. Tot un luxe.